

cosa no s'ha fet bé, i han demanat disculpes. Malament! Quan una obra és necessària, s'ha de fer. A més, les riuades sovint arrasen i modifiquen la llera de manera natural. Els practicants de filies clorofil·liques farien bé de mirar-se la façana sud del pont de Pedra. Potser no han vist mai les lletres en bronze que en commemoren la inauguració, de brutes que estan.

Política i informació | Algunes coses haurem après (quasi) tots en aquests mesos dramàtics: ens hem adaptat a nous ritmes i mètodes de treball, hem apreciat la importància de l'espai físic, del temps i de les relacions humanes i, sobretot, hem constatat que podem ser solidaris. És innegable que alguns polítics i funcionaris de nivell han pres decisions contradictòries i ineficaces. Fins a cert punt és comprensible, perquè han hagut d'improvisar i confiar en dades canviants i no sempre fiables. No tenen perdó, però, certs veterans de la política que, en comptes d'aportar la seva experiència (és un dir) per col·laborar en la lluita contra la pandèmia, aprofiten per insultar per sistema, a imitació de columnistes mercenaris. La manca d'ètica, aquí, té un curiós efecte: la gent es posa mascareta però n'hi ha que s'han tret, obscenament, la màscara. Mentrestant, hi ha periodistes que confessen haver tingut problemes per accedir a les seves fonts habituals o per obtenir imatges de la primera línia de lluita contra el virus. És, també fins a cert punt, comprensible per raons sanitàries. Però el ball de xifres d'afectats que els mitjans han hagut d'empassar-se i, de retop, els lectors, no té justificació racional. A Girona (que en el fons és un poble gros) ens coneixem tots, i potser les properes Mosques de la Informació (el guardó valoratiu anual del Col·legi de Periodistes) posaran algun càrrec en evidència. Ens cal més formació i menys desinformació.

Un virus erràtic | També hem après que cal filtrar al màxim les informacions de tota mena, tant si venen de l'Administració com dels mitjans o de les xarxes socials. M'incloc en la llista dels il·lusos que creien, al principi, que tot això de la COVID-19 era una grip forta i para de comptar. Doncs no: comptem-ho, però en dades reals de l'Idescat a 27 de maig, quan escric

això: 222 morts al Gironès (11,45 per cada deu mil habitants); a la Garrotxa, 94 defuncions (16,32 per cada deu mil habitants, una ràtio encara més alta). I a la Cerdanya, sortosament, zero defuncions, tot i que no hi fa gaire calor, que segons deien mata el virus... Massa factors per explicar un papu d'evolució tan erràtica com vil.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVIER XARGAY

En temps de coronavirus (2) | Sense que serveixi de precedent i amb el compromís de no tornar-hi, vull començar amb una grolleria: «Sabeu per què les dones aparquen malament? Doncs perquè se'ls ha fet creure que tres dits junts són trenta centímetres». Òbviament, la grolleria no és de contingut sexual, sinó repetir el tòpic del mal aparcar que tenen les dones i, sobretot, creure que es deixen entabanar fàcilment. L'anècdota ve a tomb perquè en aquests dies de desescalada, als supermercats banyolins la suposada incapacitat femenina s'ha tornat una flagrant estupidesa generalitzada que redueix els dos metres a un pam o pam i mig. No tothom, és cert, però he vist un munt de pares i mares, fills i filles, i esperits sants inclosos, que es passaven les distàncies de seguretat per l'arc de triomf, que parlaven amb un conegut agafant-lo pel colze, que s'aturaven a mig passadís i hi impedièen el pas en les dues direccions. Em diuen que a les terrasses de la plaça Major hi havia tanta gent com a la Festa Major de la Sardana. I que, tot i que Banyoles, tradicionalment, és una ciutat esportiva, han augmentat exponencialment els practicants a la vora de l'estany. Si a això afegim que els polítics nacionals i estatals semblen estar més pendents d'estratègies i publicitats i esbrancades de saltamarges (de raval o de zona alta) que no pas de governar, que surt en Bargalló fotent pena a TV3, quan sento opinadors afirmant que el món serà meravellós després de la COVID-19 (amb D de desembre denigrant), o que aprendrem a ser solidaris i a prioritzar allò que és de debò important, he de mirar l'armari dels medicaments per confirmar que no m'he pres res que

no em tocava. Mentrestant, els ajuntaments de Camós i Sant Miquel ofereixen espais per al curs vinent, Banyoles aprova penjar la bandera LGTBI, han tapat un radar a Palol de Revardit (en zona no perillosa, però sí molt rendible) i han instal·lat una antena fàlica també a Palol per estar ben connectats. I mentrestant, també, es fa quotidià i normal un oxímoron com és la *nova normalitat*. He de buscar solució a l'armari dels medicaments, perquè si no, no podré complir la promesa que he fet a la primera frase.

>> Encara hi ha qui sembla creure's que tres dits junts fan trenta centímetres.

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Lloret de Mar: el Casinet i la pandèmia | Com ha passat arreu del país, la pandèmia ha impedit les activitats que havia programat el Club Marina Casinet: conferències, el XXV Concurs de Pintura Ràpida i el sopar de socis. Ha tirat endavant, però, l'edició del llibre que anualment edita l'entitat. Si a final d'estiu es pot fer el sopar, es presentarà llavors. A reserva del dia oportú, podem avançar que aquest volum trenta-dos de la col·lecció del Club Marina, titulat enguany *L'atractiu d'Amèrica*, divulga les biografies del banquer emigrat a l'Havana Narcís Gelats; del canonge Narcís Domènech, que exercí a Santo Domingo; de l'actor Pere Codina Mont, que està enterrat al panteó d'homes il·lustres de Buenos Aires; de destacats elements de la nissaga dels Botet, amb *americanos* i lletraferits, i del pròcer Joan Baptista Fàbregas, format a Amèrica però que reeixí en tornar a Catalunya, al capdavant de l'empresa Ford Motor Ibèrica.